Sygn. akt I Ns 223/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Bełchatowie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Przemysław Maciejewski

Protokolant: Gabriela Cichocka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 czerwca 2018 r. w B.

sprawy z wniosku J. G. (1) i J. G. (2) (jako następcy prawnego zmarłej w toku postępowania wnioskodawczyni H. G.)

z udziałem (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K.

o ustanowienie służebności przesyłu

postanawia:

1. oddalić wniosek;

2. oddalić wniosek pełnomocnika uczestnika o zasądzenie kosztów postępowania i ustalić, iż każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane z własnym udziałem w sprawie.

Sygn. akt I Ns 223/18

UZASADNIENIE

J. G. (1) i H. G. w dniu 18-05-2016 r. wnieśli o ustanowienie na prawie własności nieruchomości, działka nr (...), położonej w obrębie K., w miejscowości K., gmina K., dla której Sąd Rejonowy w Bełchatowie, V Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzi Księgę Wieczystą o numerze (...), służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorcy przesyłowego (...) SA z siedzibą w miejscowości K., w związku z posadowieniem na nieruchomości obciążonej urządzeń przesyłowych tj. napowietrznej linii elektroenergetycznej. Ponadto o zasądzenie od Uczestnika na rzecz Wnioskodawcy ustalonej przez biegłego kwoty tytułem jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu oraz za korzystanie z nieruchomości obciążonej w zakresie niezbędnym do eksploatacji posadowionych urządzeń przesyłowych w tym wykonywania ich konserwacji i modernizacji.

W odpowiedzi na wniosek uczestnik wniósł o jego oddalenie podnosząc, że służebność przesyłu nabył w drodze zasiedzenia.

Wnioskodawczyni H. G. zmarła w toku postępowania. Zostało ono podjęte z udziałem jej spadkobierców J. G. (1) i J. G. (2) postanowieniem z 02-05-2018 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. G. (1) i J. G. (2) są właścicielami nieruchomości, działka nr (...), położonej w obrębie K., w miejscowości K., gmina K., dla której Sąd Rejonowy w Bełchatowie, V Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzi Księgę Wieczystą o numerze (...)

(dowód: odpis KW nr (...) k. 21, postanowienie SR w Bełchatowie z 05-12-2017 r. sygn. I Ns 531/17 o stwierdzeniu nabycia spadku po H. G. k. 13 w aktach sygn. I Ns 531/17)

Przez działkę wnioskodawców przebiega dwutorowa linia elektroenergetyczna 400 kV relacji R.-T., R.-O.. W okresie budowy wskazywana była relacja R.-M. z uwagi na podział administracyjny:
w miejscowości M. przebiegała granica pomiędzy województwem (...)
a (...). Dla wybudowania linii były wydawane decyzje administracyjne przez wojewodę (...) i (...). Budowę linii zakończono w 1990 roku i w tym roku zaczęła ona być eksploatowana przez Zakład (...). Od tamtego czasu przesył energii następuje w sposób ciągły, a linia nie zmieniała lokalizacji na odcinku przechodzącym przez działkę wnioskodawcy.

Na przedmiotowej linii na zlecenie uczestnika są wykonywane bieżące naprawy oraz systematyczne przeglądy i remonty.

(dowód: zeznania świadka K. S. k. 134, zeznania wnioskodawcy k. 180 w zw. z k. 124)

Decyzją nr (...) z 27-05-1988 r. Wojewoda (...) na wniosek Zakładu (...) w Ł. ustalił lokalizację inwestycji polegającej na budowie linii energetycznej 400 kV R.-M. na terenie województwa (...).

(dowód: decyzja k. 58-59)

Decyzją z 16-11-1988 r. Urząd Wojewódzki w P. udzielił Zakładowi (...) w Ł. pozwolenia na budowę i zatwierdził plan realizacyjny linii energetycznej 400 kV R.-M. na terenie województwa (...).

(dowód: decyzja k. 56-57)

S. Z., ówczesny właściciel działki (...), wyraził zgodę na przeprowadzenie przez Zakład (...) w Ł. przez ww. działkę linii energetycznej 400 kV zgodnie z decyzją o lokalizacji inwestycji nr 49/88 z 27-05-1988 r.

(dowód: oświadczenie k. 63, zeznania świadka K. S. k. 134)

Zakład (...) wchodził w skład Zakładów (...).

(dowód: zarządzenie nr 16 Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia (...) z dnia 12 sierpnia 1975 roku w sprawie dostosowania terenowej organizacji energetyki do podziału administracyjnego karta 66 i n.)

W wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Centralny O. Energetyczny w W. z dniem 31-12-1988 r. na bazie Zakładu (...) w Ł. utworzone zostało przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „ Zakład (...) w Ł.” z dniem 1 stycznia 1989 r.

(dowód: zarządzenie nr 57 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1989 r. z załącznikiem k. 74 i n., zarządzenie nr 14/ORG/89 Ministra Przemysłu - karta 82 i n.)

Zarządzeniem nr 182/O./93 Ministra Przemysłu i Handlu z 09-07-1993 r. dokonano podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „ Zakład (...)
w Ł.” w celu wniesienia przez Skarb Państwa zorganizowanej części mienia przedsiębiorstwa do spółki akcyjnej (...) S.A.
w W.. (...) S.A. przekazano m. in. linię 400 kV R.-T..

(dowód: Zarządzenie nr 182/O./93 Ministra Przemysłu i Handlu z 09-07-1993 r.
z załącznikiem k. 85-87, protokół z działania komisji ds. przekazania-przejęcia linii i stacji 400 i 220 kV z Zakładu (...) do (...) SA k. 89, protokół z uchwały nadzwyczajnego walnego zgromadzenia akcjonariuszy (...) SA w W. z dnia 31-05-1994 r. zawierający uchwałę w sprawie podwyższenia kapitału spółki w wyniku przejęcia majątku sieci przesyłowej i elektrowni szczytowo pompowych k. 92 i n.)

24-10-2007 r. (...) S.A. zmieniły nazwę na (...) S.A.

(okoliczność niesporna i znana z urzędu)

(...) S. A. 31-12-2007 r. uległa podziałowi. W podziale uczestniczyła (...) S.A., która przejęła wydzieloną część majątku (...) S. A., w tym linię 400 kV R.-T. ((...) S.A. przejęła cały majątek sieciowy (...) S. A.)

(dowód: protokół nadzwyczajnego walnego zgromadzenia (...) S.A. z 05-12-2007 r. k 109 i n., odpis z rejestru przedsiębiorców k. 54)

(...) S.A. 12-12-2008 r. zmieniła nazwę na (...) S.A. (...) S.A 09-01-2013 r. zmieniła nazwę na (...) S.A.

(dowód: odpis z rejestru przedsiębiorców k. 160)

Stan faktyczny niniejszej sprawy został ustalony w oparciu o dokumenty przedstawione przez uczestnika oraz zeznania świadka oraz wnioskodawcy, a ponadto odpis księgi wieczystej. Niesporne jest, iż przez działkę wnioskodawcy przechodzi napowietrzna linia energetyczna wchodząca w skład przedsiębiorstwa uczestnika. Z zeznań świadka wynika, kiedy rozpoczęto eksploatację linii oraz to, w jaki sposób uczestnik korzysta z nieruchomości. Z dowodów w postaci dokumentów wynika ciągłość po poprzednikach prawnych uczestnika począwszy od 1988 roku. Zmiana nazwy poprzednika prawnego uczestnika, wskazana w odpowiedzi na wniosek, były niekwestionowane, a ponadto jest znana Sądowi z urzędu z analogicznych spraw z udziałem (...) S.A.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do art. 305^1 k.c. nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu). Z mocy art. 305^4 k.c. do służebności przesyłu stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych.

Służebność gruntowa jest ograniczonym prawem rzeczowym skutecznym przeciwko wszystkim osobom (erga omnes), które obciąża nieruchomość jednego właściciela (nieruchomość służebną) na rzecz każdoczesnego właściciela (użytkownika wieczystego) innej nieruchomości. Treść tego prawa polega bądź na tym, że właściciel nieruchomości władnącej może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, bądź na tym, że właściciel nieruchomości obciążonej zostaje ograniczony w możności dokonywania
w stosunku do niej określonych działań, bądź też na tym, że właścicielowi nieruchomości obciążonej nie wolno wykonywać określonych uprawnień, które mu względem nieruchomości władnącej przysługują na podstawie przepisów o treści i wykonywaniu własności (art. 285 §1 k.c.). Należy przy tym zastrzec, że ustanowienie służebności przesyłu następuje na rzecz przedsiębiorcy, a jej nabycie w drodze zasiedzenia następuje przez przedsiębiorcę, a nie na rzecz właściciela nieruchomości władnącej lub przez takiego właściciela. Przy instytucji przesyłu kategoria "nieruchomości władnącej" w ogóle nie występuje. Oznaczenie takiej nieruchomości jest więc dla ustanowienia lub nabycia przez zasiedzenie służebności przesyłu niepotrzebne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r. III CZP 89/08, LEX nr 458125).

W rozpoznawanej sprawie, uczestnik (...) S.A. podniósł zarzut zasiedzenia służebności przesyłu, wobec czego właściwym było rozważenie przez Sąd zasadności tego zarzutu, który ma zasadniczy wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Stosownie do treści art. 292 k.c. służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia, przy czym przepisy o nabyciu własności nieruchomości w drodze zasiedzenia stosuje się odpowiednio. Chodzi tu w szczególności o odpowiednie stosowanie przepisów o terminach zasiedzenia oraz skutkach ich przerwania i zawieszenia. W konsekwencji również służebność przesyłu - do której z mocy art. 305^4 k.c. stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych - może zostać nabyta przez zasiedzenie.

Zasiedzenie prowadzi do nabycia przez posiadacza prawa należącego do innej osoby na skutek wykonywania tego prawa przez czas w ustawie określony. Zasiedzenie polega na nabyciu prawa przez nieuprawnionego posiadacza wskutek faktycznego wykonywania tego prawa w okresie oznaczonego w ustawie czasu i biegnie przeciwko właścicielowi.

Posiadaczem służebności jest w myśl art. 352 § 1 k.c. osoba, która faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności. Posiadanie służebności ma innych charakter niż posiadanie nieruchomości – jest wykonywane stosownie do potrzeb i może nie mieć charakteru ciągłego. W przypadku służebności przesyłu jej posiadanie będzie na ogół polegać na utrzymywaniu na nieruchomości urządzeń przesyłowych oraz dokonywaniu remontów i okresowych konserwacji.

Do istoty instytucji zasiedzenia nieruchomości należy upływ dłuższego okresu czasu. Zgodnie z art. 172 § 2 k.c. w zw. z art. 292 k.c. posiadacz samoistny służebności (tj. osoba, która korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności) w złej wierze nabywa ja przez zasiedzenie z upływem 30 lat. Posiadacz samoistny w dobrej wierze nabywa tę służebność przez zasiedzenie z upływem 20 lat.

Bieg terminu zasiedzenia służebności gruntowej rozpoczyna się od chwili, gdy posiadacz tej służebności przystąpił do korzystania z trwałego i widocznego urządzenia (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 1967 r. w sprawie III CZP 12/67, opubl. OSNC 1967 r. Nr 12 poz. 212).

W realiach przedmiotowej sprawy uznać należy, iż termin do zasiedzenia przez uczestnika służebności gruntowej rozpoczął swój bieg w 1990 roku tj. po wybudowaniu
i rozpoczęciu eksploatacji linii przez poprzednika prawnego uczestnika.

Art. 172 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 01.10.1990 r. stanowił, że posiadacz samoistny nieruchomości, który w chwili uzyskania posiadania był w dobrej wierze, nabywał własność nieruchomości po upływie dziesięcioletniego okresu posiadania, a posiadacz samoistny, który w chwili uzyskania posiadania był w złej wierze - po upływie dwudziestoletniego okresu posiadania.

W obecnym stanie prawnym termin zasiedzenia nieruchomości wynosi 30 lat przy złej wierze posiadacza i 20 lat przy dobrej wierze. Zmiana Kodeksu Cywilnego w tym zakresie została dokonana ustawą z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321).

Dla uznania zarzutu zasiedzenia za skuteczny istotne było ustalenie czy posiadanie uczestnika było posiadaniem samoistnym oraz czy był on w dobrej czy złej wierze, a ponadto czy służebność polegała na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia.

Posiadanie prowadzące do zasiedzenia musi mieć charakter posiadania samoistnego.

Definicję posiadania samoistnego zawiera art. 336 k.c. W świetle tego przepisu posiadaczem samoistnym jest ten, kto faktycznie włada rzeczą jak właściciel.
O posiadaniu samoistnym nie świadczy sama tylko długotrwałość posiadania, która nie jest kryterium odróżniającym posiadanie samoistne od zależnego. Posiadanie samoistne charakteryzuje się tym, że posiadacz włada rzeczą w takim zakresie, jak to czyni właściciel, wykorzystując taką faktyczną możliwość władania rzeczą, do jakiej właściciel jest uprawniony (por. postanowienie SN z 7 maja 1986 r., III CRN 60/86, OSNCP 9/87, poz. 138). Posiadanie prowadzące do zasiedzenia musi mieć charakter władania rzeczą z zamiarem posiadania jej dla siebie (cum animo rem sibi habendi). Faktyczne władztwo charakteryzujące posiadanie samoistne wchodzi w grę wówczas, gdy określona osoba znajduje się w sytuacji, która pozwala jej na korzystanie z rzeczy, i to w taki sposób, jakby była ona jej własnością.

Ponieważ przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie do zasiedzenia służebności gruntowej należy stosować odpowiednio, tym samym posiadania prowadzącego do nabycia służebności gruntowej w drodze zasiedzenia

nie należy utożsamiać z posiadaniem prowadzącym do nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości. Termin „odpowiednio" wymaga bowiem niejednokrotnie niezbędnych modyfikacji wynikających
z istoty i celu danej konstrukcji prawnej. Należy mieć na uwadze okoliczność, że przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności gruntowej chodzi o faktyczne korzystanie z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność.

W świetle zgromadzonych w sprawie dowodów przyjąć należy, iż poprzednicy prawni uczestnika byli posiadaczem służebności. Z zeznań świadka wynika bowiem
w sposób nie budzący wątpliwości, iż uczestnik i jego poprzednicy prawni korzystali
z nieruchomości wnioskodawcy w taki sposób jakby przysługiwała im służebność przesyłu. Uczestnik eksploatuje urządzenia przesyłowe, na jego zlecenie jest dokonywana konserwacja
i w razie konieczności naprawa linii. To samo dotyczy poprzedników prawnych uczestnika. Czynności te świadczą o posiadaniu służebności.

Następną niezbędną do uwzględnienia wniosku o zasiedzenie przesłanką wymaganą przez art. 172 k.c., jest okres posiadania, którego długość zależy od dobrej lub złej wiary posiadacza – w chwili uzyskania posiadania (art. 172 § 1 kc).

Według tzw. tradycyjnego poglądu dobra wiara polega na błędnym, ale
w danych okolicznościach usprawiedliwionym przekonaniu posiadacza nieruchomości, że przysługuje mu wykonywane przez niego prawo (uchwała składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 r. w sprawie III CZP 108/91, opubl. OSNCP 1992 r. Nr 4, poz. 48).

Trzeba też podzielić wyrażony w judykaturze pogląd, że gdy przedsiębiorstwa przesyłowe wybudowały dane urządzenia przesyłowe, co do których wydane były decyzje administracyjne pozwalające na ich budowę oraz dotyczące ich przebiegu, to objęły w dobrej wierze posiadanie służebności jako korzystanie z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści tej służebności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2014 r., II CSK 551/13, LEX nr 1504752).

W świetle tak rozumianej dobrej wiary uczestnik i jego poprzednicy byli posiadaczami w dobrej wierze, gdyż w chwili uzyskania posiadania dysponowali m. in.:

- decyzją Wojewody (...) nr 49/88 z 27-05-1988 r., wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 pkt 3 i art. 41 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12-07-1984 r. o planowaniu przestrzennym(t.j. Dz.U. 1989 Nr 17, poz. 99) o ustaleniu lokalizacji inwestycji polegającej na budowie linii energetycznej 400 kV R.-M. na terenie województwa (...).

- wyraźną zgodą właściciela objętej wnioskiem działki na przeprowadzenie przez Zakład (...) w Ł. przez ww. działkę linii energetycznej 400 kV zgodnie z decyzją o lokalizacji inwestycji nr 49/88 z 27-05-1988 r.;

- decyzją Wojewody (...) z dnia 16-11-1988 r., wydaną na podstawie art. 21 ust. 3, art. 29 ust. 4 ustawy z dnia 24 października 1974 r. - Prawo budowlane, § 18 i 19 rozporządzenia Ministra Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 20 lutego 1975 r. w sprawie nadzoru urbanistyczno-budowlanego zatwierdzającą plan realizacyjny
  i udzielającą pozwolenia na budowę linii energetycznej 400 kV R.-M. na terenie woj. (...) od st. nr 1 do st. nr 55.

Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, że stosownie do art. 21 ust. 4 ustawy z dnia 24 października 1974 r. - Prawo budowlane (Dz.U.1974.38.229), który miał zastosowanie do ww. decyzji z 16-11-1988 r., zatwierdzenie planu realizacyjnego traci ważność, jeżeli inwestor nie uzyskał prawa do terenu lub je utracił, albo w ciągu jednego roku od zatwierdzenia tego planu nie wystąpił o pozwolenie na budowę. Zgodnie z kolei z art. 29 ust. 5 ustawy Prawo budowlane, obowiązującej w czasie wydawania ww. pozwolenia na budowę, pozwolenie na budowę może być wydane wyłącznie jednostce organizacyjnej lub osobie, która wykaże prawo do dysponowania nieruchomością. Skoro urządzenia elektroenergetyczne na działkach wnioskodawcy zostały wybudowane i rozpoczęto ich eksploatację, to nie ma podstaw aby zakładać, że odbyło się to niezgodnie z właściwymi przepisami budowlanymi dotyczącymi

przeprowadzenia takiej inwestycji. W świetle natomiast powołanych wyżej przepisów, prawidłowe przeprowadzenie inwestycji wymagało uzyskania prawa do dysponowania nieruchomością. Jeśli zatem urządzenia energetyczne zostały wybudowane zgodnie z właściwą procedurą, która wymagała uzyskania prawa do dysponowania nieruchomością w niezbędnym zakresie, to należy domniemywać, że prawo takie inwestor, będący poprzednikiem prawnym uczestnika, posiadał. Wprost natomiast prawo dysponowania nieruchomością w potrzebnym zakresie wynika z tego, że poprzednik prawny uczestnika uzyskał zgodę ówczesnego właściciela działek objętych wnioskiem na przeprowadzenie linii elektroenergetycznej.

Poprzednik prawny uczestnika – Zakład (...) nabył zatem posiadanie w dobrej wierze, gdyż uzyskał zgodę właściciela działek na przeprowadzenie linii elektroenergetycznej oraz dysponował decyzjami administracyjnymi pozwalającymi na budowę urządzeń przesyłowych i dotyczącymi ich przebiegu. Należy przy tym wskazać, że na podstawie art. 7 kc istnienie dobrej wiary domniemywa się. W świetle powyższych ustaleń brak jest jakichkolwiek podstaw, aby istnienie dobrej wiary u poprzednika prawnego uczestnika kwestionować.

Uczestnik aby nabyć przez zasiedzenie służebność gruntową musi więc wykazać, iż był jej posiadaczem przez okres 20 lat.

Zgodnie z treścią art. 176 § 1 k.c. jeżeli podczas biegu zasiedzenia nastąpiło przeniesienie posiadania, obecny posiadacz może doliczyć do czasu, przez który sam posiada, czas posiadania swego poprzednika.

Uczestnik w ocenie Sądu wykazał nie tylko następstwo po swoich poprzednikach prawnych począwszy od 1988 r. ale też przeniesienie posiadania urządzeń przesyłowych. Wobec powyższego uczestnik mógł więc zgodnie z art. 176 § 1 w zw. z art. 292 k.c., zaliczyć do okresu swojego posiadania służebności przesyłu, okres posiadania tej służebności przez poprzedników prawnych.

W świetle wyżej wskazanych okoliczności bez wątpienia uczestnik oraz jego poprzednicy prawni faktycznie korzystali z gruntu wnioskodawcy w takim zakresie
i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność gruntowa. Od czasu wybudowania napowietrznych linii energetycznych uczestnik i jego poprzednicy prawni korzystali i korzystają do chwili obecnej z tych linii. Wnioskodawcy ani ich poprzednicy prawni aż do 2016 r. nie podejmowali takich środków prawnych zmierzających do uregulowania stanu prawnego i kwestii przebiegu linii energetycznych przez ich działkę, które mogłyby spowodować przerwanie biegu zasiedzenia..

Przyjmując za początek biegu terminu zasiedzenia rok 1990 uznać zatem należy, iż zasiedzenie służebności nastąpiło po upływie 20 lat tj. najpóźniej z końcem 2010 r.

Instytucja służebności przesyłu została wprowadzona do Kodeksu cywilnego z dniem 3 sierpnia 2008 r. 1. Przed wejściem w życie art. 305^1-305^4 k.c. było dopuszczalne nabycie
w drodze zasiedzenia na rzecz przedsiębiorcy służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu. Okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 305^1-305^4 k.c. podlega doliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r. III CZP 18/13, LEX nr 1316046).

Mając na względzie poczynione powyżej ustalenia i rozważania Sąd uznał, że zarzut zasiedzenia podniesiony przez uczestnika jest skuteczny, a w konsekwencji wniosek podlega oddaleniu.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., tj. zgodnie
z zasadą, że każdy uczestnik postępowania ponosi koszty związane ze swoim udziałem
w sprawie. Obie strony były zainteresowane wynikiem postępowania. I wnioskodawcom,
i uczestnikowi zależało bowiem na tym, aby ustalić, czy ustanowienie służebności jest zasadne.